

Češka, Josef

[Ooteghem, Jules van. Lucius Licinius Lucullus]

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. E, Řada archeologicko-klasická. 1961, vol. 10, iss. E6, pp. 300-

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/108978>

Access Date: 22. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

v něm nová předmluva s výkladem o hlavních rukopisech a o jejich hodnotě, a nově zpracován je i kritický aparát, ve kterém se upozorňuje především na varianty v rukopisu Medicejském II a Leidenském. Proti edicím dřívějším je tedy toto nové vydání, které u Teubnera vyšlo, značně změněné.

Josef Češka

J. Van Ooteghem: Lucius Licinius Lucullus. Bibliothèque de la Faculté de Philosophie et Lettres de Namur, fascicule 23. Namur 1959. Stran 235 + 12 tabulek na křídovém papíře + 1 mapka.

Autor se, jak se zdá, specializoval na životopisy významných politických veličin z konce římské republiky, neboť r. 1954 vyšla jeho obdobná práce o Pompeiovi (Pompée le Grand bâtisseur d'Empire). Není třeba zde zvláště připomínat, že jsou životopisná díla doposud u některých čtenářů velmi oblíbená, ale historikové by se dnes už neměli uspokojovat líčením pouze toho, co o tom kterém „tvůrci dějin“ víme a jak ho hodnotíme, neboť žádná silná osobnost sama o sobě dějiny nikdy netvořila. Tu zásadu ostatně vytyčili i přední historikové-nemarksisté, jak o tom svědčí např. úvod k Belochovým Griechische Geschichte.

Van Ooteghem si však vzal za vzor spíše pracovní metodu Drumannovu, jehož Geschichte Roms připravil v prvých třech desetiletích tohoto století k druhému vydání P. Groebe, a jal se ve své nové knize popisovat Lucullův život v chronologickém pořádku tak, jak ho líčí v podstatě i Plutarchos. Jeho údaje ovšem mnohonásobně rozšířil a kriticky zpřesnil, takže výsledkem jeho pilné práce je dílo pro odborníky užitečné a pro neoborníky zajímavé, ale všechny požadavky, které se na ně dnes v historické vědě kladou, nesplňuje. Jeho jádrem jsou římské politické dějiny, především v roce 74 př. n. l., kdy byl Lucullus konsulem (str. 45—83), a pak zejména římské války v Malé a Přední Asii v letech 73—66 (str. 84—165), ale všechno jako by se točilo jen kolem Luculla. Jeho činnost vkládá sice autor do širšího rámce tehdejších politických dějin a vcelku ji ani nijak nepřeceňuje, ale to, že podává politické dějiny izolovaně, bez zření k tehdejšímu poměru hospodářským a sociálním, je největší nedostatek jeho práce. Kdyby byl Lucullovu činnost vložil organicky do celkových tehdejších dějin, nabyla by nakonec v jeho výkladu větší životnosti a přesvědčivosti i sama Lucullova osobnost.

K pěkné stránce knihy patří výklad o přepychovém, ale nikoli zvráceném Lucullově životě soukromém (str. 176—199). Autor v něm spatřuje z morálního hlediska jakýsi precedens života Horatiova a Plinia Mladšího.

Josef Češka

C. Suetoni Tranquilli praeter Caesarum libros reliquiae, coll. G. Brugnoli. Pars prior: De grammaticis et rhetoribus. Lipsiae, Teubner 1960. Stran XXXIII + 41.

Nové Brugnoliho vydání Suetoniova spisu nazývaného De grammaticis et rhetoribus má nahradit v edici teubnerských textů starší vydání C. L. Rotha z r. 1907 (to ovšem obsahovalo navíc ještě oddíl „Deperditorum librorum reliquiae“). Je možno říci, že se teprve tímto vydavatelským činem dostává čtenářům do rukou skutečně takové vydání uvedeného spisu, které odpovídá současným vědeckým požadavkům. — V jasně psané Brugnoliho předmluvě je hodno zdůraznění zejména to, že v ní nacházíme stručný rozbor sedmnácti zpráv z 15. stol., týkajících se Poggiho nálezu tzv. Hersfeldského rukopisu, který obsahoval mimo jiné právě dílo De grammaticis et rhetoribus a je pokládán za archetypus vůbec všech rukopisů a edicí tohoto Suetoniova spisu. Pokud jde o samotné kritické vydání textu, je autorův hlavní přínos v tom, že přihlíží již navíc k dvěma rukopisům, které on sám objevil ve vatikánské knihovně; jde o codex Vaticanus Latinus 7190, „miscellanea continens saec. XIV—XVII“ (Brugnoliho označení *T*) a Borgiaeus Latinus 413 z 15. stol. (označení *B*). Pokud mimoto autor v předmluvě nově rozebírá ještě